

fremsatte af Socialdemokraterne, mener jeg heller ikke. Men at disse have haft væsentlig Indflydelse, kan man se ved at gennemlæse Motiverne, thi der staar paa de første Sider, at det er dem, som have drevet os frem, og saa ere vi komne til det Resultat, at man maa tage Hensyn dertil, og nu kommer man og tager Hensyn dertil. (*Sabroe*: Vi lade andre rose os.) Nej, de Herrer besørge altid Rosen selv, det gjorde de ogsaa i Dag, den spare de skam ikke paa.

Jeg kommer saa til Hovedpunktet i Lovforslaget og det, som jeg særlig er imod. Hovedpunktet er, at man giver de paagældende en vis Ret, men derved tager man det Ansvar fra dem, de have som Borgere i Samfundet, og det er det, jeg talte imod, naar jeg talte imod Loven om Hjælp til arbejdsløse. Sletter man det Krav, man kan stille til Folk i den kraftige Alder, tror jeg, man svækker Samfundet i saa høj Grad, at det nok skal føles i Fremtiden. Jeg kan derfor ikke gaa med til her at give en Ret, men jeg kan gaa med til at give Autoriteterne en Pligt til at sørge for, at det tilsigtede Maal bliver naaet.

I mindst een af Forslagets Paragraffer er der noget umoralsk. Jeg tænker her paa den før fremhævede Bestemmelse om, at Enker og Enkemænd muligvis for at opnaa den lovhjemlede Hjælp til deres Børn undlade at gifte sig, selv om de ønske at indlade sig i Forbindelser. Noget lignende umoralsk finder man i Bestemmelserne i Loven om udenfor Ægteskab fødte Børn og disses Forældre. Det umoralske i denne Lov er, at man paa Forhaand har givet en Kvinde, som føder Børn udenfor Ægteskab, Garanti for, at hun faar sin Forførers Bidrag. Det havde hun ikke tidligere, og det vil i Virkeligheden føre til og har ført til, at Kvinderne ere ikke saa nøjeregnende, men at de tænke som saa: Vi ere sikre, have vi ikke Personen, eller er han ude af Stand til at betale, saa faa vi det fra anden Side. Er han løbet sin Vej, eller dør han, er det lige saadan. Der er ingen Ting at risikere. Man kan bestemt paavise, at Kvinder ligefrem lægge sig efter at faa en hel Del uægte Børn (Munterhed). Ja, det kan ikke nytte, de Herrer le, de kunne gaa op til en Kommune i Thy — jeg husker ikke i Øjeblikket, hvilken det er, men det kan oplyses — og spørge. Der var en Gang en Kvinde der, som hos Sogneraadet vilde have Understøttelse til sit første uægte Barn. Da Sogneraadet var vel knapt,

sagde vedkommende Kvinde: „Jeg skal sørge for, at jeg faar en til jer hver“, og det skete. Jeg misunder ikke Kvinderne, at de faa saa stort et Bidrag som muligt, men Følgen af disse Bidrag kan blive, hvad man har set, at Kvinder ligefrem levé paa det. Det glæder mig derfor at høre, at man her i Dag saa skarpt har pointeret, at den Hjælp, som skal gives, i ingen Henseende maa komme Faderen eller Moderen til gode, men alene skal anvendes til Barnets Opdragelse. Men det vil blive lidt vanskeligt at hindre, at Forældrene bruge Pengene, saa de ikke komme Børnene til gode. Af disse Grunde er jeg imod forskellige Bestemmelser i Loven.

Man siger med Hensyn til Bidragets Størrelse, at der skal være et Normalbidrag, hvad jeg senere kommer tilbage til. Jeg tror, at man virkelig skal give saa stort et Bidrag, at det i det mindste er Halvdelen af det, som en Kvinde, der føder Børn udenfor Ægteskab, faar til Forsørgelse af sine Børn. Men paa den anden Side maa man ogsaa være sig for Misbrug, og jeg haaber, at Overøvrigheden eller hvem der faar med det at gøre vil drage Omsorg for, at Misbrug ikke begaas. Det naturlige var at sige: I Henhold til Fattiglovens § 61 skulle Folk, baade Enker og Enkemænd, have Understøttelse, men om Understøttelsen skal gives af Fattigvæsenet eller paa anden Maade f. Eks. gennem Hjelpekasserne, afgøres i det enkelte Tilfælde af dem, der have Ansvaret for Anvendelsen af Kommunernes Penge, nemlig Kommunalraadene. Jeg kan derfor ikke forstaa, at vi skulle have det nye Raad, der er omtalt i Loven. Der bliver snart saa mange Raad i Kommunerne, at man ikke ved, hvem man skal henvende sig til, man ved ikke en Gang, hvem der sidder i dem. Man skal derfor ikke forøge Antallet af Raadene. Lad os, som sagt, lægge Afgørelsen der, hvor Ansvaret er. Jeg har mange Gange hørt, at man, naar man har spurgt: Hvorfor have I givet for lidt eller for meget til dette eller hint gennem Hjelpekassen, siger: Vi kunde ikke godt gøre det anderledes. Sogneraadet har ikke haft med den Sag at gøre. Ansvaret er flyttet bort fra dem, som det burde hvile paa, nemlig fra dem, som have Ansvaret for Kommunens Styrelse.

Jeg vilde helst have det hele Anliggende udtrykt saaledes: Der paalægges Kommuneraadene Pligt til at sørge for, at der ikke er noget Barn i Kommunen, som lider Nød. Naar der findes et saadant Barn, skal det hjælpes, og hvis Sogneraadet